

Sultan Malik al Kamil

Sultan Al-Kamil is geboren in 1180- en was een Koerdische Ayyubiden sultan die Noord-Afrika regeerde. Tijdens zijn ambtstermijn als sultan, de Ayyoebieden versloeg twee kruistochten . De Ajoebiden waren een islamitische dynastie van Koerden, die over (delen van) Syrië, Egypte en Noord-Irak heersten in de 12e en 13e eeuw.

De dynastie werd gesticht door Saladin, die in 1169 Egypte veroverde. In 1172 versloeg Saladin de laatste kalief van de Fatimiden. De Fatimiden waren Isma'iliten, een tak van het sjiisme. Saladin bekeerde de Egyptenaren om, opnieuw, soennitisch te worden.

Al-Malik al-Kamil ("de perfecte prins") nam de controle van Egypte in 1218 na de dood van zijn vader, al-Malik al-'Adil (De broer van Salah al-Din,

Hij was dus een leeftijdgenoot van Franciscus. De overwinningen van saladin was voor hem een glorieuze overwinning die het voor moslims mogelijk maakte de Tempelberg in Jeruzalem te bezoeken, de heilige plaats van waar Mohammed zijn nachtreis naar de hemel had gemaakt en waar na diens dood eerst de Al-Aqsa moskee was gebouwd, later gevolgd door de Rotskoepel . Na Mekka met zijn

Kaaba en Medina met zijn moskee was Jeruzalem de derde belangrijkste stad binnen de islam.

Toen al-Kamil elf jaar oud was, had hij een bijzondere ervaring die medebepalend geweest kan zijn voor zijn latere leven en voor de verschillende vredesinitiatieven die hij ontwikkelde om een einde te maken aan de kruistochten. Tijdens de derde kruistocht, moest Richard Leeuwenhart erkennen dat de herovering van Jeruzalem steeds meer onhaalbaar leek te worden. Door het aanhoudende verlies van manschappen waren zijn troepen ernstig verzwakt. Deze situatie maakte het steeds minder waarschijnlijk dat hij Saladin uit Jeruzalem zou kunnen verdrijven. Toen Richard bovenop dit alles ook nog te horen kreeg dat zijn jongere broer een opstand tegen hem beraamde, besloot hij te proberen zijn doel langs een andere, meer politieke weg te bereiken. Hij knoopte vreedzame relaties aan met Saladin en vooral ook met diens jongere broer al-Adil, een van Saladins belangrijkste adviseurs en veldheren, voor wie Richard een grote bewondering had opgevat.

Bij een van deze pogingen was ook al-Kamil betrokken. Richard stelde niet alleen voor dat zijn zuster, Johanna, koningin van Sicilië, die bij hem in Akko verbleef, met al-Adil zou trouwen, hij vatte ook het plan op al-Kamil, al-Adils zoon en Saladins neef, in Akko in de ridderstand te verheffen.

Terwijl het eerste voorstel tot niets leidde – Johanna wilde alleen met al-Adil trouwen als hij christen zou worden –, **werd al-Kamil op 29 maart 1192 door Richard tot ridder geslagen.** Deze plechtigheid die ongetwijfeld grote indruk op al-Kamil gemaakt moet hebben, schiep niet alleen een band tussen beide partijen maar onderstreepte tevens hun wederzijdse intentie om het conflict op een vreedzame manier op te lossen. Een bewijs daarvan was het bestand dat Richard, voor zijn terugkeer naar Engeland sloot met Saladin en dat christenen de gelegenheid bood onder bepaalde voorwaarden Jeruzalem en de heilige plaatsen te bezoeken.

Toen Saladin in 1193 stierf, brak er een machtsstrijd uit onder zijn zonen die hun oom al-Adil verzochten als bemiddelaar op te treden. Als gevolg van zijn bemiddeling kreeg al-Adil steeds meer macht. Dit had als resultaat dat hij in 1200, toen een van Saladins zonen stierf, de macht in Egypte kon overnemen en deze vervolgens snel kon uitbreiden over het hele voormalige rijk van Saladin, dat zich uitstreckte over het huidige Egypte, Syrië en Palestina en het noorden van Irak. Eenmaal aan de macht benoemde hij zijn drie zonen tot onderkoningen

in de verschillende gebiedsdelen, waarbij hij al-Kamil, nog maar twintig jaar oud, Egypte toebedeelde.

Egypte was in die tijd een land met een religieus gemengde bevolking die voor een groot deel bestond uit Koptische christenen. Sommigen van hen bekleedden belangrijke administratieve functies in het land. Zelfs aan het hof ontbraken ze niet. Zo was de lijfarts van al-Kamil een christen en was een andere christen een belangrijk adviseur van zijn vader. Koptische kroniekschrijvers prijzen al-Kamil om zijn tolerante houding die hij reeds als onderkoning tegenover de christenen ontwikkelde .

Bekend is verder ook al-Kamils vriendelijke contact met en zijn bewondering voor een christelijke kluizenaar die hij eens onderweg ontmoette. Tijdens hun gesprek vertelde al-Kamil hem over pijn in zijn ingewanden. De kluizenaar bad voor hem en gaf hem olie mee om de pijnlijke plek mee in te wrijven. Toen al-Kamil dit deed, verdween de pijn onmiddellijk.

Ook trad hij regelmatig op als bemiddelaar in conflicten tussen christenen en moslims en stichtte hij zelfs vrede binnen de christengemeenschap toen deze sterk verdeeld was tijdens de keuze van een nieuwe patriarch. Al-Maliks tolerante en sympathieke houding tegenover de christenen hield echter geenszins in dat hij bereid was zich tot het christendom te bekeren. Hij was en bleef een devoot Soenni moslim die zich zeer bekommerde om de consolidatie van de islam door koranscholen te openen. In zijn leven en denken werd hij sterk beïnvloed door twee belangrijke soefi adviseurs: **Fakr al-Farisi, een uit Perzië afkomstig mysticus en wetsgeleerde († 1225), en de mysticus en dichter Ibn al-Farid (1181-1235)**. Het soefisme staat bekend om zijn tolerante houding tegenover andere godsdiensten. Zo vormde het een bevestiging en versterking voor de tolerante houding die al-Kamil van huis uit had meegekregen. Deze soefi adviseurs woonden niet aan het hof, waar ze zich vanwege hun sobere, ascetische levenswijze niet op hun plaats gevoeld zouden hebben.

Shaykh Umar Ibn al-Farid: De poëzie van Shaykh Umar ibn al-Farid wordt door velen beschouwd als het hoogtepunt van de Arabische mystiek literatuur, hoewel hij verrassend genoeg niet algemeen bekend is in het Westen. (Rumi en Hafiz, waarschijnlijk de meest bekende soefi-dichters in het Westen, schreven beide voornamelijk in het Perzisch, niet Arabisch.) De twee meesterwerken van Ibn al-Farid zijn “ The Wine

Ode”, een mooie meditatie over de "wijn" van goddelijke gelukzaligheid , en het gedicht “The Sufi Way”, een diepgaande verkenning van spirituele ervaring langs

het soefi-pad en misschien wel de langste mystieke gedicht samengesteld in het Arabisch. Beide gedichten zijn geïnspireerd op diepgaande spirituele commentaren door de eeuwen heen, en ze zijn nog steeds eerbiedig geciteerd door soefi's en andere vrome moslims vandaag de dag.

over de "wijn" van goddelijke gelukzaligheid:

Wijn, die strikt verboden is in Islam, werd gebruikt als een woord-symbool door de Soefi's om spirituele kennis en extase aan te duiden, en de wijn-verkoper betekent dan de spirituele gids. Een taverne is een plaats waar de wijn van de Goddelijke liefde de pelgrim dronken maakt.

*Wordt dronken ervan,
Al was het maar voor het leven van een uur,
En je zult zien de tijd als een gewillige slaaf
Onder jouw bevel.*

*Want er is geen leven in deze wereld
voor iemand die hier nuchter woont;
voor iemand die niet dronken sterven,
voorzichtigheid is hem voorbij gegaan*

*Dus laat hem huilen voor zichzelf,
wie die zijn leven verspilt
en die nog nooit een deel of maat van deze wijn heeft gewonnen*

al-Malik al-Kamil vond een aantal van zijn odes zo bijzonder dat hij de dichter een exorbitante hoeveelheid geld stuurde en bood aan een schrijn voor hem te bouwen. Ibn al-Farid weigerde zowel het geld als het aanbod van het heiligdom, en gaf liever zijn vertrouwen in God om voor zijn behoeften te zorgen. Zijn positie als docent aan de Al Azhar moskee stond hem toe om voor zijn familie, met drie kinderen te zorgen.

Zijn zoon beschreef dat, wanneer een mystieke staat hem overwon, zijn gezicht in schoonheid en helderheid toenam. Zweet sprong uit zijn lichaam en verzamelde zich op de grond onder zijn voeten, dat was een gevolg van springen en dansen. Hij zou ook vaak veertig dagen vasten, waarin hij zou niet eten, drinken of slapen.

Tijdens een bepaalde extase, begon de Shaykh te schreeuwen en danste in het midden van de markt/ bazaar. Anderen op de markt begonnen hem te volgen en met hem te dansen, wat een commotie veroorzaakte en een aantal van hen viel op de grond. Ibn al-Farid gooide al zijn kleren uit, een handeling die de leden van de menigte herhaalde. Later droeg de menigte de Shaykh in zijn ondergoed naar de Al Azhar moskee waar hij bleef in deze staat voor enkele dagen...

Wat is the Sufi way ... Het Soefi Pad van Liefde?

Wat ook de bedreigingen zijn op de weg, voor iemand die ooit dit pad op is gegaan, is er voor hem geen weg terug. Ook al is er in de verte nog niets te zien van zelfs maar een vaag schijnsel of een streepje licht onder de deur van een duistere gang, toch is er niets of niemand anders, want zo gaat het nu eenmaal met hen die zoeken naar de liefde Gods ...

Ibn al-Farid beschrijft het zo

Er is voor mij geen mogelijkheid

Om mijn pad van liefde te verlaten,

En als ik mij er ooit van af wend

Dan ben ik mijn ware religie verloren.

Als ooit een aanvechting voor iets anders dan U

Zelfs maar opkomt in mijn geest,

Zal ik sterven in afvalligheid.

Uw dreigement is mijn belofte,

De uitvoering ervan het geschenk aan een vriend,

Die vast staat onder elke bezoeking

Behalve onder die van verwijdering.

Op die reis naar Hem en naar jezelf laat God je niet in de steek, want dan kan de mens niet meer zonder hem, en dat weet Hij. Het is de verbijstering van de mens die ineens in een bliksemschicht van openbaring de paradijselijke werkelijkheid ziet zoals ze is ...

Nu heb ik het oor van Mozes,

Die ooit het woord van God hoorde

En mijn hart kent de aanblik van glorie

Die ooit de ogen van Mohammed zagen

Mijn ziel is de ziel

Van alles wat zielen zijn,

Terwijl alle schoonheid die je in de schepping ziet voortkomt uit mijn klei.

...het was nu niet meer dat de druppel opging in de oceaan van het leven, maar de oceaan van het leven ging op in de druppel die ik ben.

Maar de liefde uit religies die één God aanbidden is ook altijd heel persoonlijk (God is de geliefde). Het is de onverbreekelijke verbintenis tussen twee wezens over de grenzen van de dood heen, de liefde die onvernietigbaar is.

We zien dus dat voor de soefi de liefde tussen man en vrouw is een verbeelding van de liefde tussen de ziel en God, en net als een minnaar zal hij dromen van zijn geliefde, zingen haar lof, en dorsten naar een aanblik van haar gezicht, zo ook droomt de soefi's eeuwig van Allah, en mediteren eindeloos over Zijn eigenschappen, en is verteerd door een brandende verlangen naar Zijn aanwezigheid.

Als ik mijn leven verlies terwijl ik háár bemin,

Zal mij dat tot voordeel zijn, dat zweer ik;

Als zij mijn hart ziek maakt,

Zal zij het ook genezen.

Zij stond mij toe

Haar te naderen

Dichterbij dan ik verwachtte

Of zelfs ooit gehoopt had.

Ja, want daarin verschilt de liefde tot God met de gewone liefde tussen mensen, al bouwt iemand er de Taj Mahal voor. De liefde tussen God en de mens gaat nooit uit. Je bent altijd de meest begeerde, de meest favoriete, voor eeuwig. Van die ervaring trokken mensen de woestijn in en ontzeiden zij zich alles. Van die ervaring ontstonden omwentelingen in de geschiedenis. Ontstonden de grote kunstwerken, die de grenzen van de tijd overwonnen. Maar door die ervaring ook kan de gewone mens plotseling weer leven, als hij zoekt naar de zin van zijn bestaan

- Fakhr ad-Din al-Farisi (dia)

Op deze linkerpaneel van de Vrede Drieluik zit Fakhr ad-Din al-Farisi, een Perzische soefi die Sultan Malik al-Kamil zijn hele leven geadviseerd heeft . Hij was een geleerde in astronomie en theologie, maar ook een staatsman. Hij Houdt de Koran in zijn hand. Naast hem is een valk, vastgebonden aan een stok.

Het was Fakhr ad-Din, die leerde Frederik II hoe te jagen met valken, toen hij zijn hof bezocht in Sicilië - dus de invoering van de valkerij in het middeleeuwse Europa introduceerde . In dit icoon, de valk vertegenwoordigt ingetogen geweld en verwijst naar de leer van de Koran dat alle moslims moeten volgen wanneer zij zich bezighouden met oorlogvoering. Fakhr ad-Din en zijn sultan waren voorbeeldig mannen van vrede, die toonde genade voor gevangenen Zoals de christenen, geloven de moslims dat de mens de heerlijkheid van God weerspiegelt - dat we beelden van God zijn . Heiligen hebben de spiegel van hun ziel gereinigd, zodat ze God heel helder in ons midden weerspiegelen . De bal van vlammen achter het hoofd van Fakhr ad-Din is een islamitisch symbool van deze reflectie.

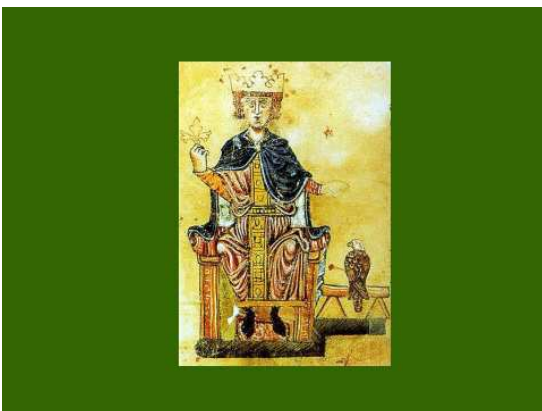
De Valk:

De valk is een bijzonder symbool van de Ziel. Het symbolische gebruik is heel normaal in een moslim beschaving waar de valkerij was en is nog steeds een van de favoriete bezigheden. Een valk is een eenzame vogel en in veel verhalen wordt verteld hoe deze kostbare vogel viel in de val van een oude vrouw, zoals de wereld vaak wordt gezien als een oude heks die probeert mensen te verleiden

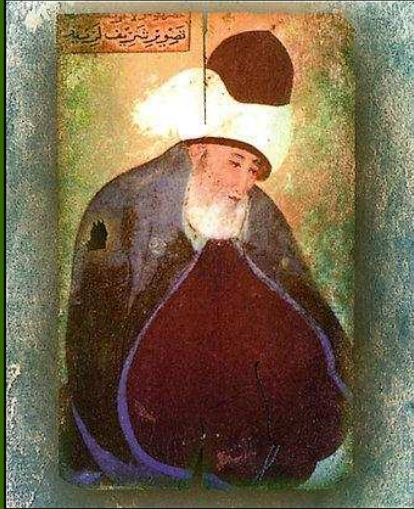
Dus, de valk valt in haar val, en om daar uit te komen, worden zijn ogen bedekt, , totdat hij gewend raakt aan zijn omgeving. Een kap op zijn hoofd en hij vergeet voor een lange tijd zijn huis en zijn vroegere meesteres .. Tot op een dag hoort hij het geluid van de trommel, die hem terug roept, en hij uiteindelijk zijn weg vindt naar de aanwezigheid van zijn goddelijke Heer. Precies zo, wordt de ziel hier gevangen in deze wereld en vindt de weg naar het huis van zijn Meester . De soefi's vergelijken dan ook graag

de terugkeer van de getemde, gehoorzaam vogel op de vuist van zijn meester met de Koran (soera 89:27-8) ",Aan de rechtvaardigen zal worden gezegd]: "O gerustgesteld ziel, Ga terug naar je Heer, goed tevreden en aan Hem welgevallig. En kom bij mijn oprechte dienaren

Deze vergelijking was Frederik de Tweede bekend.Hij was in zijn eigen tijd bekend als Stupor Mundi ("*verbazing der wereld*") en sprak zes talen: Latijn, Siciliaans, Duits, Frans, Grieks en Arabisch. Hij was geïnteresseerd in filosofie en wetenschap, en onderhield een correspondentie met de Egyptische sultan Al-Kamil en met Fakr ad-Din. Aan deze laatste had hij zelfs een keizerlijk banier geschonken; Fakr had deze

beeltenis op zijn eigen banier laten plaatsen, als eerbewijs voor de keizer. Op het eind van zijn leven heeft Frederik een standaardwerk over de valkenjacht geschreven: *De Arte Venandi cum Avibus (Over de kunst van het jagen met vogels)*.

7 pad van Franciscus en Rumi

Franciscus

Ik buig in liefde en dankbaarheid voor het mysterie
en ik open mijn hart vol mededogen voor al wat leeft.

Ik zie alle schepselen als mijn broeders en zusters
en ik draag ze zoals ik zelf gedragen zou willen worden.

In overgave vind ik vrede en ongewapend ga ik op weg.
Vrede wens ik vriend en vijand.

Niets en niemand eigen ik mij toe:
Ik leef eenvoudig en alles wordt mij geschonken.

Ieders dienaar ben ik, niemands slaaf:
Zo geef ik gehoor aan mijn roeping.

Belangeloos ga ik om met de mensen.
In ieder groet ik het licht.

In vreugde leef ik dit leven,
Om mijn lippen zomaar een glimlach

Djalâl'ud-Dîn Rumi liet zeven wijze adviezen na, die in heel veel Turkse huiskamers aan de muur hangen.

Word als stromend water in vrijgevigheid en hulpvaardigheid. De Koran zegt: 'Zij die hun bezittingen weggeven, 's nachts en overdag, in het geheim en in het openbaar, zij hebben hun verdienste bij hun Heer en zij hebben niets te vrezen noch zullen zij bedroefd zijn.' (2:274).

Word als de zon in compassie en mededogen

Alle religieuze en ethische tradities kennen een belangrijke rol toe aan het begrip 'Compassie'. In de praktijk vinden zij elkaar in de Gulden Regel: 'Wat u niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook een ander niet.' Of, zoals de profeet Mohammed zei: 'U bent geen gelovige totdat u voor uw broeder wenst wat u voor uzelf wenst.' Boven elk hoofdstuk van de Koran staat: 'In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.'

Word als de nacht in het bedekken van andermans tekortkomingen

Het werd de profeet opgedragen op de vriendelijkste manier om te gaan met hen die zijn geloof niet delen –. Ieder mens is in de eerste plaats een schepsel van God, ongeacht of hij gelovig of ongelovig is. Wat een ander ook zegt of gelooft, we moeten proberen door middel van de beste manier van communiceren de relatie te verbeteren.

Word als een overledene in woede en fanatisme

Het is de kunst je woede te voelen en dan werkelijk los te laten, zonder haar te uiten. We kunnen soms niet om onze woede heen maar we hoeven er geen gevangene van te worden. De Koran zegt: 'Zij die in voorspoed en in tegenspoed wel doen en zij, die hun toorn onderdrukken en mensen vergeven; Allah heeft hen die goed doen lief...' (3:134).

Word als de aarde in bescheidenheid en nederigheid

Nederigheid is niet te combineren met egoïsme of egocentriciteit. Nederigheid dient ook niet verward te worden met gebrek aan zelfwaardering. Het is het tegenovergestelde van hoogmoed of arrogantie. De Koran zegt: 'En de dienaren van de Barmhartige zijn zij die zachtmoedig op aarde wandelen, en als de onwetenden hen aanspreken, zeggen zij: 'Vrede.'" (25:63).

Word als de zee in verdraagzaamheid

Tolerantie of verdraagzaamheid betekent de erkenning dat naast de eigen denkbepelden, gewoonten en kenmerken, er andere zijn van gelijke waarde. De Koran zegt: '*Er is geen dwang in godsdienst.*' (2:256). En: 'Indien u

verontschuldigt, door de vingers ziet en vergeeft; dan is Allah vergevengezind, genadevol. (64:14).

Voor jezelf en de buitenwereld 'jezelf' zijn is een grote opdracht. Je buitenkant in overeenstemming brengen met je binnenkant is een belangrijk aspect van onze menselijke waardigheid. Daarom luidt Rumi's eerste en laatste advies:

Wees zoals je jezelf voordoet of doe je voor zoals je bent.

Gebed van Franciscus

Hemelse Vader,

Help ons om de waardigheid te herkennen
waarmee u ieder van ons heeft begiftigd .

Sta ons toe om uw beeltenis en weerspiegeling in elkaar te respecteren
en wegen te vinden om vrede en wederzijdse acceptatie in onze wereld te
brengen .

Wij vragen dit in Jezus 'Naam (...en in Mohameds'Naam).

Amen.

